

Paa sin Vej ind til Byen var Johannes Gaardbo selv i nedtrykt Stemning. Disse stadig lige frugtesløse Besøg i det verdslige Millionærhjem blev ham mere og mere en Pine, og han havde allerhelst tilbagevist Hr. Søholms Penge som en uværdig Gave. Men han var paa dette Punkt i Uoverensstemmelse med Missionens nuværende Ledere, særlig med Pastor Stensballe, og han maatte for Fredens Skyld bøje sig for deres Opfattelse af, hvad der tjente Kirkens Vel.

At man i det Søholmske Hjem saa tydeligt ventede, at han en Dag skulde afsløre sig som Frier, gjorde ham heller ikke Opholdet der behageligt. Han tænkte selv saa lidt paa Giftermaal, at det end ikke faldt ham ind, at Sladderer kunde lægge anden Betydning i hans venskabelige Forhold til andre af de yngre Kvinder i Menigheden end Glæden ved Fællesskabet i Tro og Forventning. Nu mere end nogensinde var Rosalie hans Brud for Evigheden. Med den Vished, han havde faaet for hendes frygtelige Forvildelse, var Troskab mod deres Ungdoms Kærlighed bleven ham en hellig Pligt. I Haabet om deres endelige Genforening i Herlighedsriget havde han sit inderste Liv, og belært af den Fristelse, der om Sommeren havde mødt ham i Jytte Abildgaards Skikkelse, vogtede han paa sine Øjne og gik med al sin Tanke op i Arbejdet for Guds Riges Fremme.